

Bilag 2**Udvalgets spørgsmål og ministerens svar herpå**

Spørgsmålet og svaret er optrykt efter ønsker fra udvalget.

Spørgsmål:

Vil ministeren stille et ændringsforslag, som indfører en frist i § 12, stk. 3, hvorefter der mindst skal gå 1 måned og højst må gå f.eks. 6 måneder mellem kundgørelsen og retsmødet?

Svar:

Efter borteblevnelovens § 12, stk. 1, skal den borteblevne indkaldes med et af retten fastsat varsel til det retsmøde, hvor dødsformodningsdom vil blive afsagt, hvis der ikke inden eller på selve retsmødet fremkommer afgørende nyt. Efter lovens § 12, stk. 3, skal dette varsel være på mindst 3 måneder og højst 1 år regnet fra kundgørelsen af den offentlige indkaldelse. § 12, stk. 1 og 3, indebærer således, at dødsformodningsdom ikke kan afsiges før udløbet af den frist, som retten i medfør af § 12, stk. 1, jf. stk. 3, fastsætter i det enkelte tilfælde.

Med lovforslagets § 1, nr. 6, foreslås bestemmelsen ændret således, at der i alle tilfælde skal fastsættes en frist på mindst 1 måned fra kundgørelsen af den offentlige indkaldelse til afholdelsen af retsmødet.

Som det fremgår af de almindelige bemærkninger til lovforslaget, afsnit 3.1., er det med den foreslåede ændring af bestemmelsen forudsat, at en frist på 1 måned normalt vil være tilstrække-

lig. Retten vil dog efter en konkret vurdering kunne fastsætte en længere frist, hvis der skønnes at være behov for det navnlig på grund af forholdene på det sted, hvor den borteblevne er forsvundet.

Formålet med den foreslåede ordning er at sikre en passende hensyntagen til de efterladtes behov for en retlig afklaring og til behovet for så vidt muligt at undgå, at der afsiges dødsformodningsdomme vedrørende personer, der senere viser sig at være i live.

Da fristen efter den foreslåede ordning som sagt normalt vil være på 1 måned, og da en eventuel længere frist alene vil komme på tale, hvis retten finder, at dette som følge af særlige omstændigheder i den konkrete tilfælde er nødvendigt, vil en lovbestemt maksimumfrist efter min opfattelse ikke bidrage yderligere til at sikre, at fristerne i de enkelte sager bliver så korte som muligt.

Den bedste måde til at sikre, at fristen i den enkelte sag ikke bliver længere, end de konkrete forhold i sagen tilsiger, er således efter min opfattelse at lade retten fastsætte fristen efter en konkret vurdering i de formentlig sjældne tilfælde, hvor 1 måned ikke findes at være en tilstrækkelig frist.

Jeg finder derfor ikke grundlag for at fremsætte et ændringsforslag som nævnt i spørgsmålet.